

„Všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni, že jsou obdařeni svým Stvořitelem určitými nezcizitelnými právy, že mezi tato práva náleží život, svoboda a sledování osobního štěstí.“ Tak znějí nesmrtelná slova Deklarace nezávislosti Spojených států amerických z roku 1776. V širším slova smyslu chce tato říct, že: všichni lidé na Zemi se rodí sobě rovni; všechny národy mají právo na život, na štěstí a na svobodu. Také francouzská revoluční Deklarace práv člověka a občana z roku 1791 prohlašuje, že: „Lidé se rodí a zůstávají svobodnými a rovnými ve svých právech.“

To jsou zcela nezpochybnitelně pravdivá tvrzení. Přesto již více než osmdesát let francouzští kolonisté zneužívají praporu svobody, rovnosti a bratrství a znásilňují naši zemi a utlačují náš národ. Jejich činy jsou v příkrém rozporu s ideály humanity a spravedlnosti.

V politické oblasti nás zbavili veškerých svobod. Vnutili nám nelidské zákony. Na severu, ve středu a na jihu Vietnamu vytvořili tři celky s rozdílným politickým zřízením, aby zničili naši národní jednotu a zabránili sjednocení našeho lidu. Vybudovali více věznic než škol. Proti našim obyvatelům naší země bez milosti zasahovali. Každou naši revoluci utopili v krvi.

V listopadu 1940, kdy Indočínu napadli japonští fašisté, aby si zde vytvořili nové vojenské základny pro nadcházející válku se Spojenci. se jim francouzští kolonialisté podvolili a vydali jim naši zemi. Od té doby náš lid doslova krvácel pod dvojitým jhem Japonců a Francouzů. [...] Naše země ve skutečnosti od listopadu 1940 již nebyla francouzskou kolonií, ale državou Japonska.

Po kapitulaci Japonska se celý náš lid pozvedl, aby obnovil národní suverenitu a založil Vietnamskou demokratickou republiku. [...] Z těchto důvodů my, členové Prozatímní vlády, jménem celého vietnamského lidu prohlašujeme, že jsme se ukončili jakékoli koloniální svazky s imperialistickou Francií. [...] Všechni vietnamský lidé je připraveni odhodlaně bojovat proti jakémukoli pokusu o vojenský zásah ze strany francouzských kolonialistů. Jsme přesvědčeni, že Spojenci musí uznat nezávislost Vietnamu v souladu s přihlášením se k zásadám rovnosti mezi národy z konferencí v Teheránu a San Francisku. Lid, který se po osmdesát let neúnavně stavěl proti francouzské nadvládě, lid, který se v během posledních let se vši rozhodností postavil po bok Spojenců v boji proti fašismu, tento lid má nárok na svobodu, tento lid má právo na nezávislost.

Hanoj, 2. září 1945.